

ELLE KENNEDY

Η

ΣΥΜΦΩΝΙΑ

OFF - CAMPUS

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Off Campus 1 – Η συμφωνία**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Off Campus 1 – The Deal
Από τις Εκδόσεις Bloom Books, Νέιπερβιλ 2021
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Elle Kennedy
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κλαίρη Θεοδώρου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φίλιπα Μπουγιούκου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Morten Gorm
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Elle Kennedy, 2015, 2021

© Φωτογραφίες εξωφύλλου: thomas-bethge/Getty Images, javi_indy/Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5007-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5008-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιблиοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ELLE KENNEDY

Η

ΣΥΜΦΩΝΙΑ

O F F - C A M P U S

Μετάφραση: Κλαίρη Θεοδώρου

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Χάνα

Δε γνωρίζει καν ότι υπάρχω.

Για εκατομμυριοστή φορά μέσα στα τελευταία σαράντα πέντε λεπτά ρίχνω μια ματιά προς την κατεύθυνση του Τζάστιν Κολ και είναι τόσο όμορφος, που μου κόβεται η ανάσα. Ίσως βέβαια και να ταίριαζε κάποιος άλλος χαρακτηρισμός καλύτερα, αφού άπαντες οι φίλοι μου επιμένουν ότι δεν αρέσει στους άντρες να τους αποκαλούν όμορφους. Αλλά, διάολε, ειλικρινά δεν υπάρχει άλλος τρόπος να περιγράψω τα τραχιά χαρακτηριστικά και τα εκφραστικά καστανά του μάτια. Φοράει καπέλο του μπίτζμπολ σήμερα, αλλά ξέρω τι κρύβεται κάτω από αυτό: πυκνά σκούρα μαλλιά, από αυτά που φαίνονται μεταξένια στο άγγιγμα και σε κάνουν να θέλεις να περάσεις τα δάχτυλά σου ανάμεσά τους.

Στα πέντε χρόνια που έχουν περάσει από τον βιασμό μου, η καρδιά μου χτύπησε μονάχα για δύο άντρες.

Ο πρώτος με παράτησε.

Κι αυτός εδώ πολύ απλά δε με «βλέπει».

Στο αναλόγιο της αίθουσας διαλέξεων, η καθηγήτρια Τόλμπερτ εκφωνεί αυτό που πλέον αποκαλώ «διάλεξη της απογοήτευσης». Είναι η τρίτη σε έξι εβδομάδες.

Τι έκπληξη, αλήθεια! Το εβδομήντα τοις εκατό της τάξης πήρε ένα C+, ή και χειρότερα, στις εξετάσεις προόδου!

Ενώ εγώ; Εγώ αρίστευσα. Και θα έλεγα ψέματα αν ισχυρι-

ζόμουν ότι δε σοκαρίστηκα από το μεγάλο κατακόκκινο «Α» με τόνο που είναι κυκλωμένο στην κορυφή του γραπτού μου. Το μόνο που έκανα ήταν να γράψω ένα σωρό μπουρδες προσπαθώντας να γεμίσω τις σελίδες.

Το μάθημα της Ηθικής Φιλοσοφίας υποτίθεται ότι θα ήταν παιχνιδάκι. Ο καθηγητής που το δίδασκε συνήθως μοίραζε πάντα τεστ με ανούσιες ερωτήσεις πολλαπλής επιλογής, ενώ η τελική εξέταση αποτελούνταν από τη συγγραφή μιας έκθεσης σχετικά με ένα ηθικό δίλημμα και την προσωπική στάση μας απέναντι σε αυτό. Αλλά δύο εβδομάδες πριν από την έναρξη του εξαμήνου ο καθηγητής Λέιν τα τίναξε από καρδιακή προσβολή. Άκουσα μάλιστα ότι τον βρήκε η καθαρίστρια στο πάτωμα του μπάνιου του... Γυμνό. Τον καημένο...

Ευτυχώς –και, ναι, το λέω απολύτως σαρκαστικά– παρενέβη η Πάμελα Τόλμπερτ για να αναλάβει το τμήμα του Λέιν. Είναι καινούργια στο Πανεπιστήμιο Μπράιαρ και ενσαρκώνει το είδος της καθηγήτριας που θέλει να έρθεις σε στενή επαφή με την ύλη του μαθήματος και να συνδεθείς απόλυτα μαζί της. Εάν είχαμε να κάνουμε με ταινία, εκείνη θα ήταν η νεαρή, φιλόδοξη δασκάλα που αναλαμβάνει υπηρεσία σε ένα προβληματικό σχολείο και εμπνέει όλα τα «καμένα» κωλόπαιδα να αφήσουν κάτω τα όπλα και να πιάσουν στη θέση τους χαρτί και μολύβι, ενώ στους τίτλους τέλους θα πληροφορούνταν το κοινό πως όλα τα παιδιά είχαν ως εκ θαύματος καταφέρει να μπουν στο Χάρβαρντ ή σε κάποια παρόμοια μαλακία. Σίγουρο Όσκαρ για τη Χίλαρι Σουάνκ στον πρωταγωνιστικό ρόλο.

Μόνο που όλο αυτό δεν είναι ταινία, κι έτσι, το μοναδικό πράγμα που έχει εμπνεύσει η Τόλμπερτ στους φοιτητές της είναι η απόλυτη απέχθεια. Και ειλικρινά δε φαίνεται να αντιλαμβάνεται καν γιατί δεν αριστεύει κανένας στην τάξη της. Ενώ ο λόγος είναι απλός. Θέτει ερωτήσεις που θα μπορούσαν να αποτελέσουν αντικείμενο ολόκληρης διατριβής.

«Έχω την καλή διάθεση να προσφέρω ένα επαναληπτικό διαγώνισμα σε όποιον κόπηκε ή πήρε χαμηλό βαθμό». Η Τόλ-

μπερτζαρώνει τη μύτη της, σαν να μην μπορεί να καταλάβει γιατί είναι απαραίτητο κάτι τέτοιο.

Όσον αφορά την «καλή της διάθεση», ναι, καλά... Άκουσα ότι ένα σωρό φοιτητές παραπονέθηκαν στους συμβούλους τους γι' αυτήν και υποψιάζομαι ότι η διοίκηση την ανάγκασε να δώσει σε όλους μια δεύτερη ευκαιρία. Προφανώς έχει αρνητικό αντίκτυπο στην εικόνα του Μπράιαρ όταν περισσότεροι από τους μισούς φοιτητές αποτυγχάνουν σε ένα μάθημα, ιδιαίτερα όταν δεν πρόκειται μονάχα για τους τεμπέληδες. Ακόμα και αριστούχοι φοιτητές, όπως η Νελ, που κάθετα βουρκωμένη πλάι μου, απέτυχαν στις εξετάσεις προόδου.

«Όσοι από εσάς επιλέξετε να ξαναδώσετε την εξέταση, να ξέρετε πως ο τελικός βαθμός σας θα προκύψει από τον μέσο όρο των δύο τεστ. Αν τα πάτε χειρότερα τη δεύτερη φορά, τότε θα παραμείνει ο αρχικός βαθμός σας», ολοκληρώνει η Τόλμπερτ την πρότασή της.

«Δεν το πιστεύω ότι πήρες άριστα», μου ψιθυρίζει η Νελ.

Δείχνει τόσο αναστατωμένη, που πραγματικά τη λυπάμαι. Η Νελ κι εγώ δεν είμαστε κολλητές, αλλά καθόμαστε δίπλα δίπλα από τον Σεπτέμβριο και κάπως έτσι έχουμε γνωριστεί λίγο καλύτερα. Παρακολουθεί, για την ώρα, την προπαρασκευαστική χρονιά που προηγείται των σπουδών στην Ιατρική και γνωρίζω πως προέρχεται από μια υπερβολικά φιλόδοξη οικογένεια, που θα της έκανε τη ζωή κόλαση αν μάθαινε για τον βαθμό της στο τεστ.

«Ούτε εγώ μπορώ να το πιστέψω», αποκρίνομαι ψιθυριστά. «Σοβαρά τώρα... Διάβασε τις απαντήσεις μου. Οι απόλυτες ασυναρτησίες...»

«Αλήθεια, μπορώ;» Ξαφνικά ακούγεται πολύ ανυπόμονη. «Είμαι περίεργη να δω τι θεωρεί αυτή η τύραννος άριστο γραπτό...»

«Θα σκανάρω το τεστ και θα σου στείλω απόψε ένα αντίγραφο με μείλ», της υπόσχομαι.

Τη στιγμή που η Τόλμπερτ μάς αποδεσμεύει, η αίθουσα αντηχεί σχεδόν τη διάθεση όλων να την κοπανήσουν μια ώρα

αρχύτερα από εκεί μέσα. Λάπτοπ κλείνουν με θόρυβο, σημειώσεις χώνονται όπως όπως μέσα στα σακίδια, φοιτητές σχεδόν πετάγονται από τις θέσεις τους.

Ο Τζάστιν Κολ κοντοστέκεται κοντά στην πόρτα για να μιλήσει σε κάποιον, κι εγώ καρφώνω το βλέμμα μου επάνω του. Είναι πανέμορφος!

Σας έχω αναφέρει πόσο όμορφος είναι;

Οι παλάμες μου ιδρώνουν καθώς κοιτάζω το υπέροχο προφίλ του. Είναι καινούργιος, φέτος ξεκίνησε στο Μπράιαρ, αλλά δεν είμαι σίγουρη από ποιο κολέγιο πήρε μεταγραφή. Παρόλο που δεν έχασε χρόνο και αναδείχτηκε αμέσως σε αστέρι του ποδοσφαίρου, δεν έχει τίποτα κοινό με τους υπόλοιπους αθλητές του πανεπιστημίου. Δεν κυκλοφορεί στην πανεπιστημιούπολη χαμογελώντας αυτάρεσκα, ούτε πιστεύει πως «είναι το δώρο του Θεού στην ανθρωπότητα», ενώ σίγουρα δεν αλλάζει τα κορίτσια που τον συνοδεύουν σαν τα πουκάμισα. Τον έχω δει να γελάει και να αστειεύεται με τους συμπαίκτες του, αλλά αποπνέει κάτι πολύ πιο έντονο και ευφύες, που με κάνει να σκέφτομαι ότι μέσα του κρύβεται εντέλει κάτι πιο βαθύ, το οποίο με κάνει να θέλω ακόμα πιο απεγνωσμένα να τον γνωρίσω.

Συνήθως δε γουστάρω αθλητές, αλλά κάτι στον συγκεκριμένο με κάνει κυριολεκτικά να λιώνω.

«Πάλι τον καρφώνεις...» με πειράζει η Νελ, και τα μάγουλά μου γίνονται κατακόκκινα. Με έχει τσακώσει πολλές φορές να κοιτάζω τον Τζάστιν με τα σάλια μου να τρέχουν και ανήκει στους ελάχιστους ανθρώπους που έχω παραδεχτεί την καψούρα μου.

Η συγκάτοικός μου η Άλι το ξέρει επίσης, αλλά όσον αφορά τους άλλους φίλους μου δε γνωρίζει κανείς το παραμικρό. Οι περισσότεροι από αυτούς σπουδάζουν μουσική ή θέατρο, κι έτσι αυτό μας κάνει λίγο ή πολύ καλλιτέχνες. Ή ίσως Emo. Εκτός από την Άλι, που έχει από το πρώτο έτος μια on-off σχέση με ένα αγόρι από κάποια αδελφότητα, οι φίλοι μου τη βρίσκουν τρελά με το να χλευάζουν την «ελίτ» του Μπράιαρ. Συνήθως δε

συμμετέχω –θέλω να πιστεύω ότι το κουτσομπολιό δεν είναι του επιπέδου μου–, αλλά... ας το παραδεχτούμε: Τα περισσότερα δημοφιλή παιδιά είναι εντελώς μαλακισμένα.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα ο Γκάρετ Γκράχαμ, ο άλλος αθλητής-σταρ αυτού του τμήματος. Ο τύπος περιφέρεται σαν να του ανήκει το μέρος. Και κατά κάποιον τρόπο τού ανήκει. Το μόνο που έχει να κάνει είναι να χτυπήσει τα δάχτυλά του και ένα πρόθυμο κορίτσι εμφανίζεται στο πλευρό του. Ή προσγειώνεται πάνω στην αγκαλιά του. Ή χώνει τη γλώσσα της στον λαιμό του.

Σήμερα πάντως δε μοιάζει με το απόλυτο κελεπούρι της σχολής. Σχεδόν οι πάντες έχουν φύγει, συμπεριλαμβανομένης της Τόλμπερτ, ο Γκάρετ όμως παραμένει στη θέση του με τις γροθιές του να σφίγγουν σπασμωδικά το γραπτό του. Προφανώς κόπηκε κι αυτός, αλλά δεν μπορώ να πω πως με νοιάζει και ιδιαίτερα. Το Μπράιαρ είναι γνωστό για δύο πράγματα: το χόκεϊ στον πάγο και το ποδόσφαιρο, γεγονός που είναι μάλλον αναμενόμενο, αν αναλογιστεί κανείς ότι η Μασαχουσέτη είναι η πατρίδα τόσο των Patriots όσο και των Bruins.* Οι αθλητές που παίζουν στο Μπράιαρ καταλήγουν σχεδόν πάντα επαγγελματίες και κατά τη διάρκεια των σπουδών τους εδώ τους παρέχονται τα πάντα σε ασημένιο πιάτο, συμπεριλαμβανομένων των βαθμών.

Οπότε, ναι... Ίσως να γίνομαι τώρα κάπως εκδικητική, αλλά με κατακλύζει μια αίσθηση θριάμβου, γνωρίζοντας ότι η Τόλμπερτ δε διστάζει, πέρα απ' όλους τους άλλους, να «πετσοκόψει» ακόμα και τον αρχηγό της ομάδας του χόκεϊ που σαρώνει στο πρωτάθλημα.

«Θέλεις να πάρουμε κάτι από την καφετέρια;» με ρωτάει η Νελ καθώς μαζεύει τα βιβλία της.

«Δεν μπορώ. Έχω πρόβα σε είκοσι λεπτά». Σηκώνομαι, αλ-

---

* Γνωστές ομάδες ποδοσφαίρου και χόκεϊ αντίστοιχα.

λά δεν την ακολουθώ στην πόρτα. «Πήγαινε... Πρέπει να τσεκάρω το πρόγραμμα πριν φύγω. Δεν μπορώ να θυμηθώ πότε είναι η επόμενη διάλεξη που πρέπει να παρακολουθήσω».

Ένα άλλο «προνόμιο» του να είσαι στην τάξη της Τόλμπερτ είναι πως, παράλληλα με τα εβδομαδιαία μαθήματά μας, είμαστε αναγκασμένοι να παρακολουθούμε δύο τριαντάλεπτες φροντιστηριακές διαλέξεις την εβδομάδα. Στα θετικά, βέβαια, προσμετράται η Ντάνα, η βοηθός καθηγήτη που «τρέχει» αυτές τις διαλέξεις και έχει όλα τα προσόντα που στερείται η Τόλμπερτ. Όπως, για παράδειγμα, η αίσθηση του χιούμορ.

«Εντάξει», λέει η Νελ. «Τα λέμε αργότερα!»

«Αργότερα...» επαναλαμβάνω κοφτά.

Στο άκουσμα της φωνής μου, ο Τζάστιν κοντοστέκεται στην πόρτα και στρέφει το κεφάλι του.

Θεέ μου... Ω Θεέ μου!

Είναι αδύνατο να ελέγξω την έξαψη που χρωματίζει τα μάγουλά μου. Είναι η πρώτη φορά που τα βλέμματά μας διασταυρώνονται και δεν έχω ιδέα πώς να αντιδράσω. Να τον χαιρετήσω; Να του γνέψω; Να χαμογελάσω;

Εντέλει, ακούμαι σε ένα μικρό νεύμα χαιρετισμού. Έτσι... Άνετη και ωραία, όπως αρμόζει σε μια εκλεπτυσμένη νεαρή φοιτήτρια.

Η καρδιά μου χάνει έναν χτύπο, όταν η γωνία του στόματός του ανασηκώνεται, σχηματίζοντας ένα αμυδρό χαμόγελο. Μου γνέφει και στη συνέχεια εξαφανίζεται. Κοιτάζω την άδεια πόρτα. Οι παλμοί μου είναι έτοιμοι να εκραγούν, γιατί –γαμώτο μου– μετά από έξι εβδομάδες που αναπνέουμε τον ίδιο αέρα μέσα σε αυτή την αποπνικτική αίθουσα εκείνος επιτέλους με πρόσεξε.

Μακάρι να ήμουν αρκετά γενναία ώστε να τον διεκδικήσω! Ίσως να του ζητούσα να πιούμε έναν καφέ. Ή να πάμε για φαγητό. Ή για πρωινό... Αλήθεια, τρώνε οι άνθρωποι της ηλικίας μας πρωινό;

Τα πόδια μου όμως παραμένουν ριζωμένα στο γυαλιστερό

δάπεδο. Επειδή είμαι δειλή. Ναι, εντελώς δειλή, κότα λειοράτη! Φοβάμαι τρελά πως θα μου πει «όχι». Ακόμα περισσότερο όμως... φοβάμαι πως θα μου πει «ναι».

Ήμουν καλά όταν ξεκίνησα το κολέγιο. Είχα αφήσει πίσω τα προβλήματά μου, οι άμυνές μου είχαν πέσει. Ήμουν έτοιμη να ξαναβγώ ραντεβού, και το τόλμησα μάλιστα. Βγήκα με αρκετούς τύπους, αλλά εκτός από τον πρώην μου, τον Ντέβον, κανένας τους δεν ξύπνησε το σώμα μου όπως ο Τζάστιν Κολ. Και αυτό με φρικάρει.

Μικρά βήματα.

Σωστά. Μικρά, μωρουδιακά βήματα. Αυτή υπήρξε η αγαπημένη συμβουλή της ψυχολόγου μου, και σίγουρα η συγκεκριμένη στρατηγική με έχει βοηθήσει πολύ. Επικεντρώσου στις μικρές νίκες, μου έλεγε ξανά και ξανά η Κάρολ.

Οπότε, η σημερινή μικρή νίκη έχει ως εξής: Έγνεψα στον Τζάστιν και εκείνος μου χαμογέλασε. Στο επόμενο μάθημα ίσως του ανταποδώσω το χαμόγελο. Και στο μεθεπόμενο ίσως καταφέρω να θέσω και το θέμα του καφέ. Ή του δείπνου. Ή του πρωινού.

Παίρνω μια βαθιά ανάσα καθώς περπατάω στον διάδρομο, προσκολλημένη σε αυτή την αίσθηση νίκης, όσο αμελητέα κι αν είναι.

Μικρά, μωρουδιακά βήματα...

Γκάρετ

Κόπηκα! Κόπηκα, γαμάτο!

Για δεκαπέντε χρόνια, ο Τίμοθι Λέιν μοίραζε τα «Α» σαν καρμελίτσες. Και βρήκε τώρα, τη χρονιά που επέλεξα εγώ το συγκεκριμένο μάθημα, να σταματήσει η καρδιά του να χτυπά και να καταλήξω με την Πάμελα Τόλμπερτ.

Είναι πλέον επίσημο. Η γυναίκα αυτή είναι η νούμερο ένα εχθρός μου. Μόνο και μόνο η θέα του γεμάτου φιοριτούρες

γραφικού της χαρακτήρα –έχει γεμίσει κάθε χιλιοστό από τα περιθώρια του γραπτού μου– με κάνει να θέλω να μεταμορφωθώ στον Απόλιθο Χαλκ και να κάνω τα πάντα χίλια κομμάτια. Στα περισσότερα μαθήματα έχω πάρει Α, αλλά μόλις πήρα κι ένα F στην Ηθική Φιλοσοφία. Σε συνδυασμό με το C+ στην Ισπανική Ιστορία, ο μέσος όρος μου έχει πέσει στο C-. Κι εγώ χρειάζομαι οπωσδήποτε το C+, για να μπορώ να παίζω χόκεϊ.

Κανονικά, δεν έχω πρόβλημα να κρατάω τον μέσο όρο μου ψηλά. Παρά τα όσα πιστεύουν οι περισσότεροι, δεν είμαι ένας ηλίθιος αθλητής. Διόλου δε με πειράζει όμως να τους αφήνω να νομίζουν πως είμαι. Ειδικά οι γυναίκες. Υποθέτω ότι φτιάχνονται με την ιδέα να πηδηχτούν με τον μεγαλόσωμο και γεροδεμένο άνθρωπο των σπηλαίων που είναι καλός μόνο για ένα πράγμα. Αφού, λοιπόν, δεν ψάχνω για κάτι σοβαρό, με βολεύουν μια χαρά οι περιστασιακές σχέσεις με γκόμενες, οι οποίες το μόνο που θέλουν είναι το πουλί μου. Έτσι, μπορώ να επικεντρωθώ ακόμα περισσότερο στο χόκεϊ.

Αλλά τέρμα το χόκεϊ, αν δεν ανεβάσω αυτόν τον βαθμό. Το χειρότερο πράγμα εδώ στο Μπράιαρ είναι πως ο πρύτανης μας απαιτεί την αριστεία. Τόσο ακαδημαϊκά όσο και αθλητικά. Ενώ άλλα πανεπιστήμια μπορεί να είναι πιο επιεική απέναντι στους αθλητές, το Μπράιαρ εφαρμόζει πολιτική μηδενικής ανοχής.

Η γαμημένη η Τόλμπερτ! Όταν της μίλησα πριν από το μάθημα ζητώντας της μεγαλύτερο βαθμό, μου είπε με αυτή την απαίσια ένρινη φωνή της να παρακολουθήσω τις φροντιστηριακές διαλέξεις και να συναντηθώ με την ομάδα μελέτης. Τα κάνω ήδη και τα δύο. Οπότε, ναι, εκτός κι αν προσλάβω κάποια ιδιοφυΐα να φορέσει μια μάσκα με το πρόσωπό μου και να γράψει το τεστ «δεύτερης ευκαιρίας» στη θέση μου... την πάτησα.

Η απογοήτευσή μου εκδηλώνεται με τη μορφή ενός ηχηρού βογκητού, και με την άκρη του ματιού μου βλέπω κάποιον να πετάγεται ξαφνιασμένος. Ξαφνιάζομαι κι εγώ, καθώς νόμιζα πως ήμουν μόνος όσο βυθίζομουν στην απόλυτη μιξέρια. Αλλά η κοπέλα που κάθεται στην τελευταία σειρά έχει παραμείνει

στην αίθουσα και τώρα κατηφορίζει τον διάδρομο προς το έδρανο της Τόλμπερτ.

Μάντι;

Μάρτι;

Δεν μπορώ να θυμηθώ το όνομά της. Πιθανόν επειδή ποτέ δεν έχω μπει στον κόπο να τη ρωτήσω. Είναι χαριτωμένη πάντως. Πολύ πιο χαριτωμένη απ' όσο φανταζόμουν. Όμορφο πρόσωπο, σκούρα μαλλιά, απίστευτο κορμί... Πώς, διάολο, δεν το είχα προσέξει ποτέ αυτό το κορμί;

Το προσέχω όμως τώρα. Το στενό τζιν κολλάει πάνω στο στοργγγυλό, πεταχτό κωλαράκι της, που σχεδόν φωνάζει «ζούληξέ με», και το πουλόβερ της με λαιμόκοψη σε σχήμα «V» αγκαλιάζει ένα άκρως εντυπωσιακό στήθος. Δεν προλαβαίνω να θαυμάσω όσο θέλω καμία από τις δύο αυτές εξαιρετικά ελκυστικές εικόνες, γιατί με τσακώνει να την κοιτάζω και σουφρώνει τα χείλη της θυμωμένη.

«Όλα εντάξει;» με ρωτάει κοφτά.

Μουρμουράω κάτι ακατανόητο, αναστενάζοντας παράλληλα βαθιά. Δεν έχω όρεξη να μιλήσω σε κανέναν αυτή τη στιγμή.

Το σκουρόχρωμο φρύδι της ανασηκώνεται επιδεικτικά. «Συγγνώμη, τι γλώσσα μιλάς;»

Μαζεύω το γραπτό μου και σπρώχνω την καρτέλα μου προς τα πίσω. «Είπα ότι όλα είναι μια χαρά...»

«Εντάξει τότε!» Ανασηκώνει τους ώμους της και συνεχίζει να κατεβαίνει τα σκαλιά του διαδρόμου.

Παίρνει από το έδρανο το φυλλάδιο με το πρόγραμμα των μαθημάτων μας, κι εγώ ρίχνω το τζάκετ της ομάδας χόκει του Μπράιαρ στον ώμο και βάζω το αξιολύπητο διαγώνισμά μου στο σακίδιο κλείνοντας παράλληλα το φερμουάρ.

Η μελαχρινή κοπέλα κινείται πάλι προς τη θέση της. Μόνα; Μόλι; Σίγουρα κάτι που ξεκινάει από «μι», το υπόλοιπο όμως δε μου 'ρχεται. Έχει το διαγώνισμά της στο χέρι, αλλά εγώ δεν του ρίχνω ούτε μια ματιά, υποθέτοντας ότι κόπηκε, όπως και όλοι οι άλλοι.

Την αφήνω να περάσει πριν βγω από τα έδρανα στον διάδρομο. Υποθέτω ότι θα μπορούσα να πω πως κρύβεται ένας σωστός τζέντλεμαν μέσα μου, αλλά αυτό θα ήταν παράφορο ψέμα. Στην πραγματικότητα, θέλω να τσεκάρω και πάλι τα οπίσθιά της, που είναι πραγματικά λαχταριστά, και τώρα που πλέον το γνωρίζω, δε θα με πείραζε μια δεύτερη ματιά. Την ακολουθώ μέχρι την έξοδο, συνειδητοποιώντας ξαφνικά πόσο απίστευτα μικροκαμωμένη είναι. Είμαι ένα σκαλί πιο χαμηλά από εκείνη, όμως, ακόμα κι έτσι, μπορώ να δω την κορυφή του κεφαλιού της.

Μόλις φτάνουμε στην πόρτα, σκοντάφτει χωρίς λόγο και τα βιβλία που κρατάει στο χέρι της πέφτουν στο πάτωμα.

«Σκατά! Πόσο ατσούμπαλη είμαι...»

Γονατίζει, και το ίδιο κάνω κι εγώ, γιατί, αντίθετα με την προηγούμενη δήλωσή μου, μπορώ να είμαι τζέντλεμαν όταν το θέλω, και τι πιο ιπποτικό από μέρους μου να τη βοηθήσω να μαζέψει τα βιβλία της.

«Ω, δε χρειάζεται να το κάνεις αυτό. Είμαι μια χαρά», επιμένει.

Αλλά στο χέρι μου κρατάω ήδη το διαγώνισμά της και μένω με το στόμα ανοιχτό όταν αντικρίζω τον βαθμό της.

«Δεν το πιστεύω... Πέρασες με άριστα;» απαιτώ να μάθω.

Χαμογελάει ντροπαλά. «Ούτε εγώ το πιστεύω... Ήμουν σίγουρη πως είχα κοπεί...»

«Απίστευτο...» Νιώθω σαν να έπεσα πάνω στον Στίβεν Χόκινγκ που κρατά τα μυστικά του σύμπαντος ακριβώς κάτω από τη μύτη μου. «Μπορώ να διαβάσω τις απαντήσεις σου;»

Τα φρύδια της ανασηκώνονται και πάλι. «Αυτό είναι μάλλον προκλητικό από μέρους σου, έτσι δεν είναι; Ούτε καν γνωρίζομαστε...»

Στρέφω το βλέμμα μου ψηλά ως ένδειξη δήθεν απόγνωσης. «Δε σου ζητάω να βγάλεις τα ρούχα σου, μωρό μου. Μια ματιά στο διαγώνισμά σου θέλω μονάχα να ρίξω...»

«Μωρό μου; Όχι μόνο προκλητικός, αλλά και αλαζονικός λοιπόν...»

«Θα προτιμούσες να σε πω “δεσποινίς”; Ή μήπως “κυρία”; Θα χρησιμοποιούσα το όνομά σου, αλλά δεν το γνωρίζω...»

«Φυσικά και δεν το γνωρίζεις...» Αναστενάζει. «Με λένε Χάνα... Γκάρετ...» λέει, τονίζοντας το όνομά μου έπειτα από μια παύση όλο νόημα.

Εντάξει, έπεσα τελείως έξω στο θέμα με το «μι».

Και, φυσικά, δε μου διαφεύγει ο τρόπος με τον οποίο προφέρει το όνομά μου σαν να μου λέει: *Χα! Εγώ ξέρω το δικό σου, μαλάκα!*

Μαζεύει τα υπόλοιπα βιβλία της και σηκώνεται, αλλά εγώ δεν της δίνω πίσω το διαγώνισμά της. Ανασηκώνομαι κι εγώ και αρχίζω να το ξεφυλλίζω. Κοιτάζοντας τις απαντήσεις της, η διάθεσή μου κατακρημνίζεται ακόμα περισσότερο, γιατί, αν είναι αυτό το είδος της ανάλυσης που επιδιώκει η Τόλμπερτ, τότε πραγματικά την έχω πατήσει. Υπάρχει άλλωστε λόγος που έχω επιλέξει ως βασικό μου μάθημα την Ιστορία. Είμαι ο τύπος του ανθρώπου που ασχολείται μονάχα με γεγονότα. Άσπρο-μαύρο. Το εκάστοτε γεγονός συνέβη τη δείνα στιγμή στο τάδε άτομο και το αποτέλεσμα ήταν το εξής. Ξεκάθαρα πράγματα.

Οι απαντήσεις της Χάνα επικεντρώνονται σε θεωρητικές μαλακίες και στο πώς οι φιλόσοφοι θα αντιδρούσαν στα διάφορα ηθικά διλήμματα.

«Ευχαριστώ». Της δίνω το γραπτό της και στη συνέχεια αγρι-στρώνω τους αντίχειρές μου στις θηλιές της ζώνης του τζιν μου. «Εμμ... Βασικά... Εσύ... Θα μπορούσες...;» Ανασηκώνω τους ώμους μου. «Εσύ... ξέρεις!»

Τα χείλη της σφίγγονται σαν να προσπαθεί να μη γελάσει. «Βασικά, δεν ξέρω...»

Ξεφυσάω και εντέλει το ξεστομίζω. «Θα μου κάνεις μάθημα;»

Τα πράσινα μάτια της –η πιο σκούρα απόχρωση του πράσινου που έχω δει ποτέ, πλαισιωμένα από πυκνές μαύρες βλεφαρίδες– από έκπληκτα γίνονται επιφυλακτικά μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα.

«Θα σε πληρώσω...» σπεύδω να προσθέσω.

«Χμμ... Λοιπόν, ναι... φυσικά και θα έπρεπε να με πληρώσεις. Αλλά...» Κουνάει το κεφάλι της πέρα-δώθε. «Αλλά λυπάμαι. Δεν μπορώ να το κάνω».

Πασχίζω να κρύψω την απογοήτευσή μου. «Έλα... Κάνε μου τη χάρη! Αν αποτύχω στην επανεξέταση, ο μέσος όρος μου θα καταρρεύσει. Σε παρακαλώ!» Της σκάω το πιο λαμπερό μου χαμόγελο, αυτό που αναδεικνύει τα λακκάκια μου και κάνει πάντα όλα τα κορίτσια να λιώνουν.

«Πιάνει συνήθως αυτό;» με ρωτάει με απορία.

«Ποιο;»

«Αυτό το δήθεν αθώο χαμόγελο... Σε βοηθάει να πετύχεις τον σκοπό σου;»

«Πάντα», απαντάω χωρίς δισταγμό.

«Σχεδόν πάντα...» με διορθώνει. «Κοίτα, λυπάμαι, αλλά πραγματικά δεν έχω χρόνο. Ήδη δυσκολεύομαι να τα βγάλω πέρα με τη σχολή και τη δουλειά, και τώρα που πλησιάζουν και οι χειμερινές επιδείξεις, θα έχω ακόμα λιγότερο χρόνο».

«Χειμερινές επιδείξεις;» ρωτάω, καθώς δεν καταλαβαίνω τίποτα.

«Σωστά, το ξέχασα... Ότι δε σχετίζεται με το χόκει, απλώς δε σε αφορά...»

«Τώρα ποιος είναι αλαζόνας; Δε με ξέρεις καν!»

Με κοιτάζει για λίγο χωρίς να μιλά και ύστερα αναστενάζει βαθιά. «Σπουδάζω μουσική, εντάξει; Και το Τμήμα μου διοργανώνει δύο μεγάλες παραστάσεις κάθε χρόνο, τις χειμερινές επιδείξεις και τις εαρινές. Ο νικητής παίρνει υποτροφία πέντε χιλιάδες δολάρια. Το όλο θέμα, όμως, είναι στην πραγματικότητα πολύ πιο σοβαρό από τα χρήματα. Τα πιο σημαντικά κεφάλια της μουσικής βιομηχανίας έρχονται απ' όλη τη χώρα για να μας δουν. Ατζέντηδες, παραγωγοί δίσκων, κυνηγοί ταλέντων... Οπότε, όσο κι αν θέλω να σε βοηθήσω...»

«Δε θέλεις...» γκρινιαίζω. «Φαίνεται ξεκάθαρα πως δεν απολαμβάνεις την κουβέντα μας, έτσι δεν είναι;»

Ανασηκώνει αδιάφορα τους ώμους της σαν να μην τη νοιά-

ζει καν να με πείσει για το αντίθετο. «Πρέπει να πάω στην πρόβα. Λυπάμαι που κόπηκες στο μάθημα όμως, αν αυτό σε κάνει να νιώθεις καλύτερα, το ίδιο ισχύει και για όλους τους άλλους».

Συνοφρυώνομαι. «Όχι για σένα...»

«Δεν μπορώ να κάνω κάτι γι' αυτό. Η Τόλμπερτ φαίνεται να τη βρίσκει με τις ασυναρτησίες μου. Μιλάμε για θείο δώρο...»

«Ε, λοιπόν, θέλω αυτό το δώρο. Σε παρακαλώ, υπέροχη δασκάλα μου... Μάθε μου πώς να λέω ασυναρτησίες!»

Είμαι έτοιμος να πέσω στα γόνατα και να την ικετεύσω, αλλά αυτή κατευθύνεται ήδη προς την πόρτα. «Ξέρεις ότι υπάρχει ομάδα μελέτης, σωστά; Μπορώ να σου δώσω το τηλέφωνο για...»

«Συμμετέχω ήδη σ' αυτήν...» μουρμουρίζω.

«Ω... Τότε δεν μπορώ να κάνω κάτι άλλο για σένα. Καλή τύχη στην επόμενη εξέταση, *μωρό μου*...»

Βγαίνει από την αίθουσα, αφήνοντάς με στα κρύα του λουτρού. Απίστευτο. Κάθε κοπέλα σε αυτό το κολέγιο θα έκοβε το δεξί της χέρι της για να με βοηθήσει. Αυτή όμως; Το σκάει με ελαφρά πηδηματάκια, σαν να της πρότεινα μόλις να σκοτώσουμε μια γάτα για να τη θυσιάσουμε στον Σατανά.

Και τώρα είμαι πάλι στο σημείο μηδέν, όπου βρισκόμουν πριν η Χάνα χωρίς «μι» μου δώσει αυτή την απατηλή αναλαμπή ελπίδας.

Την πάτησα. Την πάτησα κανονικότητα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Γκάρετ

Οι συγκατοικοί μου είναι τύφλα στο μεθύσι όταν μπαίνω στο σαλόνι μετά την ομάδα μελέτης. Το τραπεζάκι του καφέ ξεχειλίζει από άδεια κουτάκια μπύρας, μαζί με ένα σχεδόν άδειο μπουκάλι Jack Daniel's, που ξέρω ότι ανήκει στον Λόγκαν, καθώς ο συγκεκριμένος είναι οπαδός της φιλοσοφίας πως «η μπύρα είναι για αδερφές». Δικά του λόγια, όχι δικά μου.

Ο Λόγκαν και ο Τάκερ μάχονται, για την ώρα, ο ένας εναντίον του άλλου σε μια σκληρή παρτίδα Ice Pro. Τα βλέμματά τους είναι κολλημένα στην επίπεδη οθόνη, ενώ παράλληλα πατούν μανιωδώς τα κουμπιά στα τηλεχειριστήριά τους. Το βλέμμα του Λόγκαν μετατοπίζεται ελαφρώς όταν αντιλαμβάνεται πως στέκομαι στην πόρτα, και αυτά τα κλάσματα δευτερολέπτου, κατά τα οποία αποσπάται η προσοχή του, τα πληρώνει ακριβά.

«Ναι, ρε πούστη μου!» κραυγάζει ο Τακ, καθώς ο αμυντικός του σουτάρει δίπλα από τον τερματοφύλακα του Λόγκαν και πετυχαίνει τέρμα, ενώ το νέο σκορ φωτίζει την οθόνη.

«Γαμώ το κέρατό μου!» Ο Λόγκαν διακόπτει το παιχνίδι και μου ρίχνει μια σκοτεινή ματιά.

«Τι στον διάολο, Γκάρετ; Μόλις με διέλυσαν εξαιτίας σου!»

Δεν απαντάω, γιατί τώρα αποσπάται η δική μου προσοχή: από το τολμηρό χαμούρεμα δύο ημίγυμων ατόμων στη γωνία του δωματίου. Ο Ντιν φαίνεται να έχει πέσει και πάλι με τα μούτρα... Είναι απλωμένος στην πολυθρόνα, ξυπόλυτος και γυμνός

από τη μέση και πάνω, ενώ μια ξανθιά που φοράει μονάχα ένα δαντελωτό μαύρο σουτιέν κι ένα καυτό σορτσάκι τον έχει καβαλήσει και τρίβεται στον καβάλο του.

Τα σκούρα πράσινα μάτια του Ντιν με κοιτάζουν πάνω από τον ώμο της γκόμενας, ενώ ένα πονηρό χαμόγελο απλώνεται στο πρόσωπό του. «Γκράχαμ! Πού ήσουν, ρε φίλε;» φωνάζει.

Αφοσιώνεται και πάλι στα φιλιά του με την ξανθιά, πριν προλάβω να απαντήσω στην ξεκάθαρα μεθυσμένη ερώτησή του.

Για κάποιον λόγο, στον Ντιν αρέσει να χαμουρεύεται παντού, εκτός από την κρεβατοκάμαρά του. Σοβαρά τώρα. Κάθε φορά που τον βλέπω, αυτός βρίσκεται εν μέσω κάποιου είδους «ακολασίας»: στον πάγκο της κουζίνας, στον καναπέ του σαλονιού, στο τραπέζι που τρώμε, ο τύπος το κάνει σε κάθε σπιθαμή του σπιτιού που μοιραζόμαστε οι τέσσερις μας. Είναι ο απόλυτος μπήχτης και, φυσικά, ούτε καν του περνάει από το μυαλό να απολογηθεί γι' αυτό.

Εδώ που τα λέμε, βέβαια, δε με παίρνει να μιλάω. Ούτε εγώ είμαι άγιος, και σίγουρα ούτε ο Λόγκαν με τον Τακ. Τι να πω; Οι παίκτες του χόκεϊ είναι καυλωμένοι γαμιόληδες. Όταν δεν είμαστε στον πάγκο, τη βρίσκουμε συνήθως με μια σέξι μαζορέτα. Ή με δύο... Ή και τρεις, αν το όνομά σου είναι Τάκερ και είναι παραμονή Πρωτοχρονιάς του προηγούμενου έτους.

«Σου στέλνω μηνύματα εδώ και μία ώρα, φίλε», με ενημερώνει ο Λόγκαν.

Οι τεράστιοι ώμοι του γέρνουν μπροστά καθώς αρπάζει το μπουκάλι με το ουίσκι από το τραπέζακι. Ο Λόγκαν είναι ένας σκληροτράχηλος αμυντικός, από τους καλύτερους με τους οποίους έχω παίξει, παράλληλα όμως είναι και ο καλύτερος φίλος που είχα ποτέ. Το μικρό του όνομα είναι Τζον, αλλά τον φωνάζουμε Λόγκαν, γιατί έτσι είναι πιο εύκολο να τον ξεχωρίσουμε από τον Τάκερ, του οποίου το μικρό όνομα είναι επίσης Τζον. Ευτυχώς ο Ντιν είναι απλώς ο Ντιν, οπότε δε χρειάζεται να τον φωνάζουμε με το πολύπλοκο επώνυμό του: Χέιγουορντ Ντι Λαουρέντις.

«Σοβαρά, πού στον διάολο ήσουν;» γκρινιάζει ο Λόγκαν.

«Στην ομάδα μελέτης». Παίρνω μια Bud Light από το τραπέζι και την ανοίγω. «Τι είναι αυτή η έκπληξη που λες ξανά και ξανά;»

Μπορώ πάντα να καταλάβω πόσο μεθυσμένος είναι ο Λόγκαν με βάση τα λάθη στα μηνύματά του. Και απόψε πρέπει να είναι χάλια, γιατί έπρεπε να το παίξω Σέρλοκ Χολμς για να αποκρυπτογραφήσω τα μηνύματά του. «*Επληξ*» σήμαινε έκπληξη. Το «*Τκέλι*» μου πήρε περισσότερο χρόνο να το αποκωδικοποιήσω, αλλά νομίζω ότι σήμαινε «*τσακίσου κι έλα πίσω*»; Ποιος ξέρει με τον Λόγκαν...

Από τη θέση του στον καναπέ, χαμογελάει τόσο πλατιά, που είναι απορίας άξιον πώς δεν εξαρθρώνεται το σαγόι του. Στρέφει τον αντίχειρά του προς το ταβάνι και λέει: «Πήγαινε πάνω και θα καταλάβεις...»

Στενεύω τα μάτια μου. «Γιατί; Ποιος είναι πάνω;»

Ο Λόγκαν χασκογελάει. «Αν σου έλεγα, τότε δε θα ήταν έκπληξη».

«Γιατί έχω την αίσθηση ότι κάτι ετοιμάζεις;»

«Χριστέ μου, πια...» λέει ο Τάκερ. «Έχεις μεγάλα θέματα εμπιστοσύνης, Γκάρρετ».

«Λέει ο μαλάκας που άφησε ένα ζωντανό ρακούν στην κρεβατοκάμαρά μου την πρώτη ημέρα του εξαμήνου».

Ο Τάκερ χαμογελάει. «Έλα τώρα, ο Μπάντι ήταν αξιαγάπητος. Ήταν άλλωστε το δώρο μου για την επάνοδό σου στη σχολή».

Σηκώνω το μεσαίο μου δάχτυλο. «Ναι, αλλά έφτυσα αίμα για να ξεφορτωθώ το δώρο σου...» Τον αγριοκοιτάζω, καθώς θυμάμαι τώρα πως χρειάστηκαν τρία άτομα από την εταιρεία απολύμανσης για να καθαρίσουν το δωμάτιό μου.

«Για όνομα του Θεού», βογκάει ο Λόγκαν. «Απλώς πήγαινε επάνω. Πίστεψέ με, θα μας ευχαριστείς γι' αυτό αργότερα».

Το χαρούμενο βλέμμα που ανταλλάσσουν με ηρεμεί λίγο. Κατά κάποιον τρόπο. Διότι δεν πρόκειται να χαλαρώσω εντελώς τις

άμυνές μου, όχι τουλάχιστον μπροστά σε αυτούς τους μαλάκες.

Κλέβω άλλα δύο κουτάκια μπίρα φεύγοντας. Κατά τη διάρκεια της αγωνιστικής περιόδου δεν πίνω πολύ, αλλά ο προπονητής μάς έδωσε μία εβδομάδα άδεια προκειμένου να διαβάσουμε για τις εξετάσεις προόδου και μας απομένουν ακόμα δύο μέρες ελευθερίας. Οι συμπαίχτες μου –τυχεροί μπάσταρδοι– δεν έχουν κανένα πρόβλημα να κατεβάζουν μία δωδεκάδα μπίρες και να αποδίδουν την επομένη σαν πρωταθλητές στο παιχνίδι. Εγώ, από την άλλη, ακόμα και με μια γουλιά, έχω τρομερό πονοκέφαλο το άλλο πρωί, καταλήγοντας να κάνω πατινάζ σαν νήπιου που φορά παγοπέδιλα για πρώτη φορά.

Μόλις επιστρέψουμε στο κλασικό πρόγραμμα προπονήσεων έξι ημέρες την εβδομάδα, τότε η κατανάλωση αλκοόλ που επιτρέπω στον εαυτό μου θα πέσει στο συνηθισμένο όριο του ένα προς πέντε. Ένα ποτό τα βράδια με προπόνηση, πέντε ύστερα από ένα παιχνίδι. Χωρίς εξαιρέσεις.

Τώρα, λοιπόν, σκοπεύω να εκμεταλλευτώ πλήρως τον χρόνο που μου έχει απομείνει. Οπλισμένος με τις μπίρες μου, ανεβαίνω στο δωμάτιό μου. Το master υπνοδωμάτιο του σπιτιού. Ναι, έπαιξα το χαρτί του «είμαι ο αρχηγός σας» για να το καπαρώσω και, πιστέψτε με, άξιζε τον κόπο παρά τη μουρμούρα που ακολούθησε τη συγκεκριμένη δήλωση. Ιδιωτικό μπάνιο, μωρό μου. Τίποτε άλλο δε λέω...

Η πόρτα μου είναι μισάνοιχτη, γεγονός που με επαναφέρει σε κατάσταση επιφυλακής. Κοιτάζω προσεκτικά την κάσα για να βεβαιωθώ ότι δεν πρόκειται να μου έρθει τίποτα περίεργο στο κεφάλι και μετά σπρώχνω απαλά την πόρτα. Ανοίγει, κι εγώ τη διαβαίνω επιφυλακτικά, πλήρως προετοιμασμένος για πιθανή παγίδα.

Πέφτω όντως σε παγίδα.

Ή μάλλον είναι το βλέμμα μου αυτό που παγιδεύεται κατευθείαν, αφού το κορίτσι στο κρεβάτι μου μοιάζει σαν να βγήκε από κατάλογο της Victoria's Secret.

Ως γνήσιο αρσενικό, δε γνωρίζω ούτε τις μισές μάρκες

απ' όσα φοράει, βλέπω όμως λευκή δαντέλα, ροζ φιόγκους και δέρμα. Γυμνό δέρμα. Και κάπως έτσι, είμαι χαρούμενος. Πολύ χαρούμενος.

«Σου πήρε λίγο παραπάνω...» Η Κένταλ μού ρίχνει ένα σέξι χαμόγελο που μεταφράζεται σε «η τύχη μόλις σου χαμογέλασε, τρελό αγόρι», και ο πούτσος μου αντιδρά ανάλογα, φουσκώνοντας επικίνδυνα κάτω από το φερμουάρ του παντελονιού μου. «Είχες άλλα πέντε λεπτά πριν την κάνω από εδώ μέσα...»

«Ήρθα πάνω στην ώρα τότε...» Το βλέμμα μου σαρώνει απ' άκρη σ' άκρη το καυτό κορμί της και νιώθω πως ακόμα λίγο και θα αρχίσουν να μου τρέχουν τα σάλια. «Όλο αυτό για μένα, μωρό μου;» τη ρωτάω λάγνα.

Τα γαλάζια μάτια της σκουραίνουν σαγηνευτικά. «Αφού το ξέρεις, άντρακλά μου...»

Γνωρίζω πολύ καλά ότι ακουγόμαστε σαν πρωταγωνιστές σε φτηνό πορνό. Όταν όμως ένας άντρας μπαίνει στην κρεβατοκάμαρά του και βρίσκει μια τέτοια γυναίκα να τον περιμένει έτοιμη για όλα, τότε είναι διατεθειμένος να αναπαραστήσει όποια βρόμικη σκινητή φαντασιώνεται εκείνη, ακόμα και αν πρέπει να υποδυθεί τον πιτσαδόρο που παραδίδει πίτσες σε μια πρόθυμη, μεσήλικη νοικοκυρά.

Η Κένταλ κι εγώ πρωτοβρεθήκαμε το καλοκαίρι, περισσότερο για λόγους ευκολίας, επειδή έτυχε να βρισκόμαστε και οι δύο στην περιοχή κατά τη διάρκεια των διακοπών. Πήγαμε για ποτό κάποιες φορές, το ένα πράγμα έφερε το άλλο και κάπως έτσι βρέθηκα να χαριεντίζομαι με το πιο καυτό ίσως κορίτσι της γειτονικής αδελφότητας. Το όλο πράγμα όμως ξεθύμανε λίγο πριν αρχίσει η ενδιάμεση εξεταστική και, εκτός από κάποια σκόρπια πρόστυχα μηνύματα, δεν είχα δει την Κένταλ ξανά μέχρι τώρα.

«Υπέθεσα ότι θα ήθελες να διασκεδάσεις λίγο πριν ξεκινήσουν οι προπονήσεις...» λέει, ενώ τα περιποιημένα δάχτυλά της παίζουν με τον μικρό ροζ φιόγκο στο κέντρο του σουτιέν της.

«Σωστά υπέθεσες!»

Ένα χαμόγελο εμφανίζεται στα χείλη της, καθώς σηκώνεται στα γόνατα. Γαμώτο μου, τα βυζιά της σχεδόν ξεχειλίζουν από αυτό το δαντελένιο πράγμα που φοράει. Με δείχνει με το δάχτυλο. «Έλα εδώ...»

Δε χάνω χρόνο και την πλησιάζω. Για άλλη μία φορά, ξυπνάει το αρσενικό μέσα μου.

«Νομίζω ότι είσαι λίγο υπερβολικά ντυμένος», παρατηρεί και με αρπάζει από τη μέση του τζιν μου, ξεκουμπώνοντας συγχρότως το κουμπί. Τραβάει το φερμουάρ και ένα δευτερόλεπτο αργότερα ο πούτσος μου προσγειώνεται στην παλάμη της. Δεν έχω βάλει πλυντήριο εδώ και βδομάδες και γι' αυτό έχω ξεμείνει από μπουξεράκια, αλλά από το γεμάτο ένταση βλέμμα της μπορώ να καταλάβω πως εκείνη επικροτεί στην προκειμένη φάση τη συγκεκριμένη αμέλεια.

Όταν τυλίγει τα δάχτυλά της γύρω μου, ένα βογκητό ξεφεύγει από τον λαιμό μου. Ω, ναι. Δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από την αίσθηση του χεριού μιας γυναίκας πάνω στον πούτσο σου. Κάνω λάθος. Υπάρχει. Η γλώσσα της Κένταλ μπαίνει στο παιχνίδι και, γαμώτο μου, είναι πολύ καλύτερη από το χέρι της.

Μία ώρα αργότερα, η Κένταλ χαλαρώνει στην αγκαλιά μου και το κεφάλι της ακουμπάει στο στέρνο μου. Τα εσώρουχά της και τα ρούχα μου είναι σκορπισμένα στο πάτωμα της κρεβατοκάμαρας, μαζί με δύο άδεια πακέτα προφυλακτικών και το μπουκάλι με λιπαντικό που δε χρειάστηκε να ανοίξουμε.

Η αγκαλιά με κάνει να νιώθω άβολα, αλλά δεν μπορώ, φυσικά, και να τη σπρώξω, απαιτώντας της να φύγει, όχι, όταν προφανώς κατέβαλε τόσο μεγάλη προσπάθεια για να με ικανοποιήσει.

Ακόμα και αυτό όμως με ανησυχεί.

Οι γυναίκες δε στολιζονται με πανάκριβα εσώρουχα απλώς και μόνο για ένα πήδημα, έτσι δεν είναι; Τα επόμενα λόγια της Κένταλ επιβεβαιώνουν τις σκέψεις αυτές και εντείνουν την ανησυχία μου.

«Μου έλειψες, μωρό μου!»

Η πρώτη μου σκέψη είναι *σκατά*.

Η δεύτερη σκέψη μου είναι *γιατί*;

Αφού σε όλο αυτό το διάστημα που είμαστε μαζί, η Κένταλ δεν έχει δείξει το παραμικρό ενδιαφέρον να με γνωρίσει καλύτερα. Όταν δεν κάνουμε σεξ, μιλάει ασταμάτητα για τον εαυτό της. Σοβαρά τώρα, δε νομίζω ότι μου έχει κάνει κάποια προσωπική ερώτηση από τότε που γνωριστήκαμε.

«Χμμ...» Αγωνίζομαι να βρω τις σωστές λέξεις, οποιαδήποτε ακολουθία αυτών, δηλαδή, που να μη σχετίζεται επ' ουδενί με τη φράση *κι εμένα μου έλειψες*. «Ήμουν πολύ απασχολημένος. Ξέρεις τώρα, οι εξετάσεις προόδου και όλα... Χαμός!»

«Φυσικά και ξέρω. Στο ίδιο κολέγιο πηγαίνουμε. Κι εγώ διάβαζα...» Υπάρχει κάτι οξύ τώρα στον τόνο της φωνής της. «Σου έλειψα καθόλου;»

Γάμησέ με! Τι να της πω τώρα; Όχι ψέματα πάντως, γιατί κάτι τέτοιο θα της δώσει πάτημα για συνέχεια. Αλλά δεν μπορώ να φανώ και τόσο μαλάκας, λέγοντάς της πως ούτε καν μου πέρασε από το μυαλό από την τελευταία φορά που πηδηχτήκαμε.

Η Κένταλ ανασηκώνεται και κλείνει τα μάτια της. «Είναι απλή η ερώτησή μου, Γκάρρετ. Σου έλειψα; *Ναι* ή *όχι*;»

Στρέφω το βλέμμα μου στο παράθυρο. Ναι, βρίσκομαι στον δεύτερο όροφο και, παρ' όλα αυτά, το μόνο που σκέφτομαι αυτή τη στιγμή είναι να πηδήξω από το παράθυρο. Τόσο πολύ θέλω να αποφύγω αυτή την κουβέντα.

Αλλά η σιωπή μου λέει πολλά, και ξαφνικά η Κένταλ πετάγεται από το κρεβάτι, ενώ τα ξανθά της μαλλιά τινάζονται προς όλες τις κατευθύνσεις καθώς ψάχνει τα ρούχα της.

«Θεέ μου! Είσαι τόσο μαλάκας! Δε νοιάζεσαι καθόλου για μένα, έτσι δεν είναι, Γκάρρετ;»

Σηκώνομαι και τρέχω σχεδόν προς το πεταμένο τζιν μου. «Νοιάζομαι για σένα», διαμαρτύρομαι. «Αλλά...»

Φοράει θυμωμένη το εσώρουχό της. «Αλλά τι;»

«Αλλά νόμιζα πως ήμασταν και οι δύο ξεκάθαροι στο τι εί-

ναι όλο αυτό. Δε θέλω κάτι σοβαρό...» Της ρίχνω ένα αιχμηρό βλέμμα. «Σ’ το ξεκαθάρισα άλλωστε από την αρχή».

Η έκφρασή της μαλακώνει καθώς δαγκώνει τα χείλη της. «Το ξέρω, αλλά... Απλώς σκέφτηκα...»

Ξέρω ακριβώς τι σκέφτηκε: Ότι θα την ερωτευόμουν τρελά και ότι το περιστασιακό μας πήδημα θα μετατρεπόταν σε γαμημένη ρομαντική ταινία.

Ειλικρινά, δεν καταλαβαίνω γιατί χάνω τον χρόνο μου θέτοντας κανόνες. Σύμφωνα με την εμπειρία μου, καμία γυναίκα δεν μπαίνει σε μια περιπέτεια πιστεύοντας ότι θα παραμείνει απλώς μια περιπέτεια. Μπορεί να υποστηρίζει το αντίθετο, ίσως μάλιστα να πείθει και τον ίδιο της τον εαυτό πως είναι εντάξει με το σεξ χωρίς δεσμεύσεις, αλλά βαθιά μέσα της ελπίζει και προσεύχεται ότι όλο αυτό θα οδηγήσει σε κάτι βαθύτερο. Και τότε εγώ αναλαμβάνω ξαφνικά δράση και γκρεμίζω τις όποιες ελπίδες της, κερδίζοντας επάξια τον τίτλο του κακού στην προσωπική της ρομαντική κομεντί. Κι ας μην της είπα ποτέ ψέματα για τις προθέσεις μου, κι ας μην την παραπλάνησα, ούτε για ένα δευτερόλεπτο.

«Το χόκει είναι όλη μου η ζωή», λέω βαρύτερα. «Προπονούμε έξι ημέρες την εβδομάδα και παίζω είκοσι παιχνίδια τον χρόνο, που θα γίνουν ακόμα περισσότερα αν προκριθούμε στην επόμενη φάση. Δεν έχω χρόνο για κοπέλα, Κένταλ. Και σου αξίζουν πολύ περισσότερα απ’ όσα είμαι σε θέση να σου δώσω».

Η δυστυχία θολώνει το βλέμμα της. «Δε θέλω πια μια περιστασιακή περιπέτεια. Θέλω να γίνω η κοπέλα σου!»

Ακόμα ένα γιατί σχεδόν δραπετεύει από το στόμα μου, αλλά ευτυχώς δαγκώνει τη γλώσσα μου εγκαίρως. Αν είχε δείξει το παραμικρό ενδιαφέρον για μένα πέραν της ερωτικής επιθυμίας, ίσως και να την πίστευα. Καθότι όμως δεν ισχύει κάτι τέτοιο, αναρωτιέμαι αν ο μόνος λόγος που επιδιώκει μια σχέση μαζί μου είναι επειδή αποτελώ ένα είδος συμβόλου κύρους γι’ αυτήν.

Καταπίνω την απογοήτευσή μου και προσπαθώ ακόμα πιο αμήχανα από πριν να απολογηθώ. «Συγγνώμη... Αυτή είναι όμως η πραγματικότητά μου τη δεδομένη στιγμή!»

Καθώς κλείνω το φερμουάρ του τζιν μου, εκείνη ξαναστρέφει την προσοχή της στο να φορέσει τα ρούχα της. Ευφημισμός είναι στην προκειμένη περίπτωση η λέξη *ρούχα*, καθώς το μόνο που φοράει είναι τα εσώρουχά της και μια καμπαρντίνα από πάνω. Γεγονός που δικαιολογεί απόλυτα γιατί ο Λόγκαν και ο Τάκερ χαμογελούσαν σαν ηλίθιοι όταν γύρισα σπίτι. Διότι, όταν μια κοπέλα εμφανίζεται στην πόρτα σου φορώντας καμπαρντίνα, τότε ξέρει ο καθένας πολύ καλά ότι είναι γυμνή από κάτω.

«Δε θέλω να ξαναβρεθούμε...» λέει τελικά και το βλέμμα της συναντά το δικό μου. «Αν συνεχίσουμε έτσι, θα δεθώ ακόμα περισσότερο».

Δεν μπορώ να διαφωνήσω με αυτό κι έτσι δεν το προσπαθώ καν. «Περάσαμε καλά όμως, έτσι δεν είναι;»

Το σκέφτεται λίγο και μετά μου χαμογελάει. «Ναι, περάσαμε καλά».

Έρχεται κοντά μου και σηκώνεται στις μύτες των ποδιών της για να με φιλήσει. Της ανταποδίδω το φιλί, όχι όμως με το ίδιο πάθος όπως πριν. Είμαι συγκρατημένος. Ευγενικός και πολιτισμένος. Η φλόγα έχει σβήσει, κι εγώ δε σκοπεύω να την ανάψω και πάλι.

«Αφού ξεκαθαρίσαμε τα πράγματα λοιπόν...» τα μάτια της αστράφτουν πονηρά, «ενημέρωσέ με αν αλλάξεις γνώμη στο θέμα της σταθερής κοπέλας!»

«Θα είσαι η πρώτη που θα το μάθει...» υπόσχομαι.

«Ωραία».

Μου δίνει ένα φιλί στο μάγουλο και βγαίνει από το δωμάτιο, ενώ εγώ μακαρίζω την τύχη μου για το πόσο εύκολα και καλά εξελίχθηκε η όλη κατάσταση. Είχα προετοιμάσει τον εαυτό μου για καβγά, αλλά πέρα από την αρχική έκρηξη θυμού η Κένταλ αποδέχτηκε την ήττα της σαν επαγγελματίας. Μακάρι όλες οι γυναίκες να ήταν τόσο δεκτικές όσο εκείνη. Ναι, αυτή η μπηχτή απευθύνεται ξεκάθαρα στη Χάνα.

Το σεξ πάντα μου ανοίγει την όρεξη, οπότε κατεβαίνω κάτω προς αναζήτηση τροφής και χαιρόμαι που ανακαλύπτω πως έχει

περισσέψει ρύζι με τηγανητό κοτόπουλο, ευγενική προσφορά του Τακ, που είναι ο μόνιμος σεφ μας, αφού οι υπόλοιποι από εμάς δεν μπορούμε να βράσουμε νερό χωρίς να το κάψουμε. Ο Τακ, από την άλλη πλευρά, μεγάλωσε στο Τέξας με μια ανύπαντρη μητέρα που του έμαθε να μαγειρεύει από τότε που φορούσε ακόμη πάνες.

Κάθομαι στον πάγκο της κουζίνας και χώνω ένα κομμάτι κοτόπουλο στο στόμα μου, την ώρα που μπαίνει ο Λόγκαν φορώντας μόνο ένα καρό μποξεράκι.

Σηκώνει το φρύδι με το που με βλέπει. «Γεια. Δεν περίμενα να σε ξαναδώ απόψε. Σκέφτηκα ότι θα ήσουν ΠΑΓ».

«ΠΑΓ;» ρωτάω ανάμεσα στις μπουκιές. Στον Λόγκαν αρέσει να φτιάχνει ακρωνύμια, ελπίζοντας πάντα πως θα αρχίσουμε να τα χρησιμοποιούμε ως αργκό, αλλά τις περισσότερες φορές δεν έχω ιδέα για τι πράγμα μιλάει.

Χαμογελάει. «Πολύ απασχολημένος γαμώντας».

Στρέφω το βλέμμα μου ψηλά σε ένδειξη διαμαρτυρίας και τρώω μια πιρουνιά άγριο ρύζι.

«Σοβαρά τώρα, έφυγε κιόλας η ξανθιά;»

«Ναι...» συνεχίζω μασουλώντας. «Γνωρίζει καλά τους κανόνες». Και οι κανόνες σημαίνουν ούτε μόνιμες φιλενάδες ούτε, φυσικά, διανυκτερεύσεις.

Ο Λόγκαν ακουμπάει τους βραχιόνες του στον πάγκο και τα μπλε μάτια του λάμπουν καθώς αλλάζει θέμα. «Ανυπομονώ για το παιχνίδι εναντίον του Σεντ Άντονι το Σαββατοκύριακο. Τα έμαθες; Η αποβολή του Μπράξτον τελείωσε!»

Αυτό τραβάει την προσοχή μου. «Αλήθεια τώρα; Θα παίξει το Σάββατο;»

«Είναι βέβαιο!» Το ύφος του Λόγκαν γίνεται τώρα χαϊρέκακο. «Δε φαντάζεσαι πόσο θα απολαύσω να συνθλίψω τα μούτρα αυτού του μαλάκα στο έδαφος...»

Ο Γκρεγκ Μπράξτον είναι το αστέρι του Σεντ Άντονι στην αριστερή πλευρά του γηπέδου, παράλληλα όμως είναι και ένα από τα μεγαλύτερα καθοίκια που υπάρχουν. Ποτέ δε διστάζει

να εκδηλώσει τις σαδιστικές του τάσεις στο γήπεδο και, όταν οι ομάδες μας είχαν βρεθεί αντιμέτωπες στα προκριματικά, εκείνος έστειλε έναν από τους δευτεροετείς αμυντικούς μας στα Επείγοντα με σπασμένο χέρι. Εξού και η αποβολή του για τρεις αγωνιστικές· αν ήταν στο χέρι μου όμως, ο ψυχοπαθής θα είχε τιμωρηθεί με ισόβιο αποκλεισμό από το κολεγιακό χόκεϊ.

«Αν χρειαστεί να τον “τελειώσεις”, θα βάλω κι εγώ ένα χεράκι...» του υπόσχομαι.

«Σ’ αυτό βασίζομαι κι εγώ... Α, και την επόμενη εβδομάδα έρχεται το Ίστυοντ σε εμάς».

Πρέπει να δίνω μεγαλύτερη προσοχή στο πρόγραμμά μας. Το Κολέγιο Ίστυοντ είναι το νούμερο δύο στη Λίγκα μας (νούμερο ένα είμαστε εμείς, φυσικά) και τα μεταξύ μας παιχνίδια είναι πάντα δύσκολα.

Και, γαμώτο, ξαφνικά μου έρχεται στο μυαλό ότι, αν δεν πάρω άριστα στο επαναληπτικό διαγώνισμα της Ηθικής Φιλοσοφίας, τότε ούτε καν θα πλησιάσω το παγοδρόμιο για το παιχνίδι με το Ίστυοντ.

«Σκατά...» μουρμουρίζω.

Ο Λόγκαν παίρνει ένα κομμάτι κοτόπουλο από το πιάτο μου και το βάζει στο στόμα του.

«Τι;»

Δεν έχω μιλήσει ακόμη στους συμπαίκτες μου για το πρόβλημα που αντιμετωπίζω με τη βαθμολογία μου, γιατί ως τώρα ήλπιζα πως ο βαθμός στην εξέταση προόδου δε θα ήταν και τόσο κακός, απ’ ό,τι φαίνεται, όμως, η ομολογία είναι πλέον αναπόφευκτη.

Έτσι, με έναν αναστεναγμό, λέω στον Λόγκαν για το F μου στην Ηθική Φιλοσοφία και τι μπορεί να σημαίνει αυτό για την ομάδα.

«Παράτα το μάθημα», λέει αμέσως.

«Δε γίνεται. Έχασα τη σχετική προθεσμία...»

«Την κάτσαμε!»

«Ακριβώς...»

Ανταλλάσσουμε μια σκυθρωπή ματιά και ο Λόγκαν κάθετα

στο σκαμπό δίπλα μου, περνώντας το χέρι του μέσα από τα μαλλιά του. «Τότε πρέπει να επιβληθείς στον εαυτό σου, μεγάλη, και να σκιστείς στο διάβασμα για να πάρεις το γαμημένο “Α” που χρειάζεσαι. Δε θα τα καταφέρουμε χωρίς εσένα, Γκάρετ».

«Το ξέρω». Πιάνω το πιρούνι μου απογοητευμένος, για να το αφήσω αμέσως και πάλι κάτω, καθώς η όρεξή μου έχει κάνει φτερά. Αυτή είναι η πρώτη μου χρονιά ως αρχηγός, γεγονός που αποτελεί μεγάλη τιμή, αν σκεφτεί κανείς ότι είμαι ακόμη δευτεροετής. Όλοι περιμένουν από εμένα να ακολουθήσω πιστά τα βήματα του προκατόχου μου και να οδηγήσω την ομάδα σε άλλο ένα εθνικό πρωτάθλημα, αλλά πώς στον διάολο θα το κάνω αυτό αν δε βρίσκομαι καν στον πάγο μαζί τους;

«Έχω κανονίσει να κάνω μαθήματα με μια συμφοιτήτρια», διαβεβαιώνω τον συμπαίκτη μου. «Η κοπέλα είναι μια γαμημένη ιδιοφυΐα!»

«Ωραία. Πλήρωσέ την ό,τι σου ζητήσει. Θα συνεισφέρω κι εγώ, αν θες».

Δεν μπορώ παρά να χαμογελάσω. «Ουάου, προσφέρεσαι να συνεισφέρεις με τα γλυνκά σου λεφτουδάκια; Μάλλον θέλεις πραγματικά πολύ να παίξω...»

«Ναι, γαμώ το κέρατό μου. Είναι το όνειρό μας, ρε φίλε. Εσύ κι εγώ με φανέλες των Bruins, έτσι δεν έχουμε πει;»

Οφείλω να ομολογήσω ότι είναι ένα πολύ ωραίο όνειρο. Είναι αυτό για το οποίο συζητάμε από τότε που μας είχαν ορίσει ως συγκάτοικους στο πρώτο έτος. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία στο μυαλό μου ότι θα παίξω επαγγελματικά μόλις αποφοιτήσω. Και ακριβώς το ίδιο πιστεύω και για τον Λόγκαν. Ο τύπος είναι πιο γρήγορος από αστραπή και σωστό κτήνος στον πάγο.

«Ανέβασε αυτόν τον γαμημένο βαθμό, φίλε», με διατάζει. «Διαφορετικά θα σε γαμήσω...»

«Ο προπονητής θα με γαμήσει πιο δυνατά», σχολιάζω, επιβάλλοντας στον εαυτό μου να χαμογελάσει. «Μην ανησυχείς, το 'χω!»

«Καλώς...» Ο Λόγκαν κλέβει άλλο ένα κομμάτι κοτόπουλο πριν φύγει από την κουζίνα.

Μπουκλώνω το υπόλοιπο φαγητό μου και μετά πηγαίνω και πάλι πάνω για να βρω το τηλέφωνό μου. Έχει έρθει η ώρα να αυξήσω την πίεση στη Χάνα χωρίς «μι».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Χάνα

«Ειλικρινά πιστεύω ότι πρέπει να τραγουδήσεις την τελευταία νότα σε μι μείζονα», επιμένει ο Κας. Ακούγεται σαν να έχει κολλήσει η βελόνα, καθώς, κάθε φορά που τελειώνουμε το ντουέτο μας, μου κάνει την ίδια, εντελώς παράλογη, υπόδειξη.

Δεν πιστεύω στη βία. Δε θεωρώ, για παράδειγμα, πως κάποιος λύνει τα προβλήματα με τις γροθιές του, ενώ οι όποιοι αγώνες πάλης μου φαίνονται εξίσου βάρβαροι με την ιδέα του πολέμου, που πολύ απλά με αηδιάζει. Ωστόσο, είμαι στο τσακ να ρίξω μια μπουνιά στα μούτρα του Κάσιντι Ντόνοβαν.

«Ο τόνος που προτείνεις είναι πολύ χαμηλά για μένα». Η φωνή μου ακούγεται ήρεμη και σταθερή, είναι αδύνατον όμως να κρύψω την ενόχλησή μου.

Ο Κας, φανερά απογοητευμένος, περνάει το χέρι του μέσα από τα κυματιστά σκούρα μαλλιά του και στρέφεται προς τη Μέρι Τζέιν, που στριφογυρίζει αμήχανα στο κάθισμα του πιάνου. «Εσύ ξέρεις πως έχω δίκιο...» σχολιάζει, εκλιπαρώντας τη για βοήθεια. «Θα κάνει μεγαλύτερη εντύπωση αν η Χάνα κι εγώ τελειώσουμε στον ίδιο τόνο, αντί να κάνει εκείνη δεύτερη φωνή».

«Όχι, θα κάνει μεγαλύτερη εντύπωση με τη δεύτερη φωνή», βιάζομαι να διαφωνήσω. Μου 'ρχεται να τραβήξω τα μαλλιά μου. Ξέρω ακριβώς τι σχεδιάζει ο Κας. Θέλει να προσαρμοστώ εγώ στον δικό του τελικό τόνο. Υποστηρίζει τις ίδιες μαλακίες από τότε που αποφασίσαμε να τραγουδήσουμε ντουέτο στις

χειμερινές επιδείξεις και κάνει ό,τι μπορεί για να ξεχωρίσει η δική του φωνή, αφήνοντας εμένα στο περιθώριο.

Αν ήξερα τι γαμημένη προμαντόνα είναι ο Κας, θα απέριπτα εξαρχής την ιδέα του ντουέτου, λέγοντάς του να πάει στον διάολο, αλλά ο μαλάκας αποφάσισε να δείξει το πραγματικό του πρόσωπο αφού ξεκινήσαμε τις πρόβες και τώρα είναι πολύ αργά για να κάνω πίσω. Έχω επενδύσει πολύ χρόνο σε αυτό το ντουέτο και πραγματικά αγαπώ το συγκεκριμένο τραγούδι. Η Μέρι Τζέιν έχει γράψει ένα απίστευτο κομμάτι και δε θέλω να την κρεμάσω. Εκτός αυτού, γνωρίζω με βεβαιότητα ότι η επιτροπή προτιμά τα ντουέτα από τα σόλο, αφού οι τέσσερις προηγούμενες εμφανίσεις που κέρδισαν υποτροφία ήταν ντουέτα. Οι κριτές τρελαίνονται για πολύπλοκες συνθέσεις, και το τραγούδι αυτό έχει όλα όσα χρειάζονται και ακόμα παραπάνω.

«Μέρι Τζέιν;» την προτρέπει ο Κας να πάρει θέση.

«Εμ...»

Η μικροκαμωμένη ξανθούλα φαίνεται να λιώνει κάτω από το μαγνητικό του βλέμμα. Ο Κας έχει αυτή την επίδραση στις γυναίκες. Είναι εξοργιστικά όμορφος και η φωνή του τυχαίνει να είναι μεγαλειώδης. Δυστυχώς, έχει πλήρη επίγνωση και των δύο αυτών πλεονεκτημάτων του και δεν έχει κανέναν ενδοιασμό να τα χρησιμοποιεί προς όφελός του.

«Ίσως ο Κας να έχει δίκιο...» ψιθυρίζει η Μέρι Τζέιν, αποφεύγοντας το βλέμμα μου, ενώ με μαχαιρώνει πίσωπλάτα. «Γιατί δε δοκιμάζουμε έστω μία φορά τη μι μείζονα, Χάνα; Ας το κάνουμε, για να δούμε ποιο από τα δύο λειτουργεί καλύτερα...»

Γαμώ το κέρατό μου! Θέλω να σουρλιάξω, δαγκώνω όμως τη γλώσσα μου για να συγκρατηθώ. Η Μέρι Τζέιν έρχεται αντιμέτωπη εδώ και εβδομάδες με τις εξωφρενικές απαιτήσεις και τις «λαμπρές» ιδέες του Κας και μάλλον δεν μπορώ να την κατηγορήσω τώρα που προσπαθεί να συμβιβάσει κάπως τα πράγματα.

«Εντάξει!» μουρμουρίζω θυμωμένα. «Ας το δοκιμάσουμε».

Τα μάτια του Κας φωτίζονται από την αίσθηση θριάμβου, είναι πρόσκαιρη όμως η νίκη του, καθώς, τραγουδώντας το κομ-

μάτι όπως εκείνος επιθυμεί, γίνεται αμέσως ξεκάθαρο πως η πρότασή του δε λειτουργεί. Η νότα είναι πολύ χαμηλή για μένα και, αντί να κάνει το υπέροχο βαρύτονο του Κας να ξεχωρίσει, ακούγεται τόσο αδέξια η δική μου φωνή, που τραβάει την προσοχή μακριά από τη δική του.

«Νομίζω ότι η Χάνα πρέπει να παραμείνει στην αρχική της κλίμακα...» Η Μέρι Τζέιν κοιτάζει τον Κας και μασουλάει τα χείλη της, σαν να φοβάται την αντίδρασή του. Παρόλο που ο τύπος είναι αλαζόνας, δεν είναι χαζός. «Εντάξει...» ξεσπάει. «Κάν' το όπως νομίζεις, Χάνα!»

Σφίγγω τα δόντια μου. «Ευχαριστώ!»

Ευτυχώς η ώρα μας τελείωσε, που σημαίνει ότι ο χώρος της πρόβας πρέπει να παραδοθεί άμεσα σε μία από τις τάξεις του πρώτου έτους. Μαζεύω τις παρτιτούρες και φοράω το παλτό μου βιαστικά, ανυπομονώντας να φύγω από εκεί μέσα. Όσο λιγότερο χρόνο περνάω με τον Κας, τόσο το καλύτερο.

Θεέ μου, δεν τον αντέχω!

Τι ειρωνεία, αλήθεια, που τραγουδάμε ένα τόσο αισθαντικό, ερωτικό τραγούδι.

«Ίδια ώρα αύριο;» ρωτάει αναμένοντας την απάντησή μου.

«Όχι, αύριο είναι η μέρα που συναντιόμαστε στις τέσσερις. Δεν το θυμάσαι; Δουλεύω τις Τρίτες τα βράδια».

Η δυσαρέσκεια σκληραίνει το πρόσωπό του. «Ξέρεις, θα μπορούσαμε να το είχαμε βγάλει όπως πρέπει το τραγούδι εδώ και πολύ καιρό, αν το πρόγραμμά σου δεν ήταν τόσο... άβολο».

Ανασηκώνω το φρύδι μου. «Λέει ο τύπος που αρνείται να κάνει πρόβες τα Σαββατοκύριακα... Διότι εγώ τυχαίνει να είμαι ελεύθερη και το Σάββατο και την Κυριακή το βράδυ...»

Τα χείλη του σφίγγονται και μετά απομακρύνεται χωρίς άλλη λέξη.

Τι μαλάκας!

Ένας βαρύς αναστεναγμός αντηχεί πίσω μου. Γυρίζω και συνειδητοποιώ ότι η Μέρι Τζέιν κάθεται ακόμη στο πιάνο και εξακολουθεί να δαγκώνει τα χείλη της.

«Λυπάμαι, Χάνα», λέει με φωνή που μόλις ακούγεται. «Όταν σας ζήτησα να ερμηνεύσετε το τραγούδι μου, δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι ο Κας θα ήταν τόσο δύσκολος».

Ο εκνευρισμός μου εξανεμίζεται όταν παρατηρώ πόσο αναστατωμένη είναι. «Ει, δεν είναι δικό σου το φταίξιμο», τη διαβεβαιώνω. «Ούτε εγώ περιμένα πως θα ήταν τόσο μαλάκας. Είναι όμως καταπληκτικός τραγουδιστής, οπότε ας προσπαθήσουμε να επικεντρωθούμε σε αυτό, εντάξει;»

«Κι εσύ είσαι καταπληκτική τραγουδίστρια. Γι' αυτό επέλεξα εσάς τους δυο. Δεν μπορούσα να φανταστώ κανέναν άλλον να δίνει ζωή στο τραγούδι μου, το ξέρεις, έτσι δεν είναι;»

Της χαμογελάω. Είναι πραγματικά ένα τόσο γλυκό κορίτσι, για να μην αναφέρω ότι είναι μία από τις πιο ταλαντούχες τραγουδοποιούς που έχω γνωρίσει ποτέ. Κάθε κομμάτι που ερμηνεύεται στις επιδείξεις πρέπει να είναι πρωτότυπη σύνθεση σπουδαστή του αντίστοιχου τμήματος, και ακόμη και πριν με πλησιάσει η Μέρι Τζέιν, είχα σκοπό να της ζητήσω να χρησιμοποιήσω ένα από τα τραγούδια της.

«Σου υπόσχομαι ότι θα σκίσουμε με το τραγούδι σου, Μέρι Τζέιν. Μη δίνεις σημασία στις μαλακισμένες εκρήξεις του Κας. Νομίζω ότι απλώς γουστάρει να φέρνει αντιρρήσεις».

Γελάει. «Ναι, μάλλον έτσι είναι. Τα λέμε αύριο;»

«Ναι. Στις τέσσερις ακριβώς».

Τη χαιρετάω γνέφοντας και βγαίνω έξω από την αίθουσα. Ένα από τα πιο αγαπημένα μου πράγματα στο Μπράιαρ είναι η Πανεπιστημιούπολη. Τα παμπάλαια, καλυμμένα με κισσό κτίρια συνδέονται μεταξύ τους με πλακόστρωτα μονοπάτια, περιστοιχισμένα με φτελιές και παγκάκια από σφυρήλατο σίδερο. Το πανεπιστήμιο είναι ένα από τα παλαιότερα της χώρας και ο κατάλογος των αποφοίτων του περιλαμβάνει δεκάδες σημαντικούς ανθρώπους, και σίγουρα πάνω από έναν Πρόεδρο της χώρας.

Το μεγαλύτερο πλεονέκτημα, όμως, του Μπράιαρ είναι το ασφαλές περιβάλλον. Το ποσοστό εγκληματικότητας είναι σχε-

δόν μηδενικό, επιτυχία που πιθανόν να σχετίζεται με την εμμονή του πρύτανη Φάροου για την ασφάλεια των σπουδαστών του. Η σχολή επενδύει πολλά χρήματα στην ασφάλεια με τη μορφή στρατηγικά τοποθετημένων καμερών και φρουρών που περιπολούν στους χώρους είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο. Δε θυμίζει φυλακή όλο αυτό, το κάθε άλλο. Οι σεκιουριτάδες είναι φιλικοί και διακριτικοί. Για να είμαι ειλικρινής, μόλις και μετά βίας τούς διακρίνω όταν περιφέρομαι στην Πανεπιστημιούπολη.

Η εστία μου απέχει πέντε λεπτά με τα πόδια από το κτίριο μουσικής και αναστενάζω με ανακούφιση όταν περνάω τις ογκώδεις δρύινες πόρτες του Μπρίστολ Χάουζ. Ήταν μια κουραστική μέρα και το μόνο που θέλω τώρα είναι να κάνω ένα ζεστό ντους και να χωθώ στο κρεβάτι.

Ο χώρος που μοιράζομαι με την Άλι θυμίζει περισσότερο σουίτα ξενοδοχείου παρά συνηθισμένο δωμάτιο φοιτητικής εστίας και αυτό είναι ένα από τα προνόμια του να είσαι τελειόφοιτος. Έχουμε δύο υπνοδωμάτια, έναν μικρό κοινόχρηστο χώρο και μια ακόμα μικρότερη κουζίνα. Το μόνο μειονέκτημα είναι το κοινόχρηστο μπάνιο που μοιραζόμαστε με τα τέσσερα ακόμα κορίτσια στον όροφο μας, αλλά ευτυχώς καμία από εμάς δεν είναι τσαπατσούλα, οπότε οι τουαλέτες και τα ντους είναι συνήθως πεντακάθαρα.

«Καλώς την! Άρρησες...» Η συγκατοικός μου χώνει το κεφάλι της μέσα από την πόρτα του δωματίου μου και ρουφάει με το καλαμάκι από το ποτήρι της. Πίνει κάτι πράσινο, χοντροκομμένο και εντελώς σιχαμένο, αλλά είναι ένα θέαμα που έχω συνηθίσει. Η Άλι φτιάχνει «χυμούς» τις τελευταίες δύο εβδομάδες, που σημαίνει ότι κάθε πρωί ξυπνάω με τον εκκωφαντικό θόρυβο του μπλέντερ της, καθώς ετοιμάζει τα αηδιαστικά υγρά γεύματά της για την υπόλοιπη ημέρα.

«Είχα πρόβα...» Βγάζω τα παπούτσια μου και πετάω το παλτό μου στο κρεβάτι, ενώ ξεφορτώνομαι και όλα μου τα ρούχα, εκτός από τα εσώρουχα, παρόλο που η Άλι στέκεται ακόμη στην πόρτα.

ΚΙ ΑΝ Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΜΕ ΤΟ ΠΙΟ ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟ ΑΤΟΜΟ

Η Χάνα Γουέλς βρήκε επιτέλους το αγόρι που την ενθουσιάζει. Αλλά ενώ σε όλους τους υπόλοιπους τομείς της ζωής της έχει μεγάλη αυτοπεποίθηση, στον έρωτα είναι πολύ διστακτική λόγω τραυμάτων του παρελθόντος. Αν όμως θέλει να τραβήξει την προσοχή του αγοριού που την ενδιαφέρει, θα πρέπει να ξεβουλευτεί για να βρεθεί στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος... Ακόμα κι αν αυτό σημαίνει ότι θα κάνει ιδιαίτερα στον ενοχλητικό, ανώριμο, αλαζονικό αρχηγό της ομάδας χόκεϊ με αντάλλαγμα ένα ψεύτικο ραντεβού.

ΑΠΟΔΕΙΧΘΕΙ Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΠΟΥ ΕΙΧΕΣ ΚΑΝΕΙ ΠΟΤΕ...

Ο Γκάρρετ Γκράχαμ το μόνο που θέλει είναι να παίζει επαγγελματικά χόκεϊ μετά την αποφοίτησή του από το κολέγιο, όμως στα μαθήματα τα πάει χάλια και όλη του η προσπάθεια μπορεί να πάει στράφι. Όταν λοιπόν η γλωσσού Χάνα τού ζητά να τη βοηθήσει για να κάνει έναν τύπο να ζηλέψει με αντάλλαγμα να του κάνει ιδιαίτερα για να παραμείνει στην ομάδα, δέχεται με τη μία.

Ένα αναπάντεχο φιλί μεταξύ τους όμως θα οδηγήσει στο φανταστικότερο σεξ της ζωής τους και πλέον ο Γκάρρετ δε θέλει πια να υποκρίνεται. Πρέπει να πείσει τη Χάνα ότι το αγόρι που πάντα ήθελε είναι αυτός.

Το πρώτο βιβλίο της σειράς μπεστ σέλερ **Off-Campus** όπου πρωταγωνιστούν παίκτες μιας ομάδας χόκεϊ και τα κορίτσια που θα τους κάνουν να παραμιλούν.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΣ: 27941